

sygn. akt II Kp 381/12
2 Ds. 1624/11

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2012 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach II Wydział Karny w składzie:

przewodniczący: SSR Robert Drózdź

protokolant: st. sekr. sąd. Barbara Syska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kielce – Wschód w Kielcach Roberta Słowakiewicza, w sprawie o popełnienie przestępstw z art.35 ust. 1 w zw. z 6 ust 2 pkt. 4 i 10 ustawy o ochronie zwierząt i inne, po rozpoznaniu zażaleń z dnia 19 stycznia 2012r Świątokrzyskiego Towarzystwa Opieki Nad Zwierzętami „Zwierzak” w Kielcach oraz Stowarzyszenia Obrony Zwierząt w Jędrzejowie, na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kielce – Wschód w Kielcach z dnia 30 grudnia 2012r. w sprawie 2 Ds. 1624/11, o umorzeniu dochodzenia, na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 98 § 2 kpk

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. odroczyć sporządzenie uzasadnienia postanowienia na okres 7 dni.

SSR Robert Drózdź

15.10.2012
R

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2011 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej Kielce – Wschód w Kielcach umorzył dochodzenie w sprawach:

- znęcania się w okresie od stycznia 2006 roku do października 2010 roku daty bliżej nie ustalonej w Kielcach nad przebywającymi w Schronisku dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach psami przez personel w nim zatrudniony zadający cierpienia poprzez bicie przedmiotami twardymi i ostrymi oraz utrzymywanie w niewłaściwych warunkach bytowania polegających na przetrzymywaniu nadmiernej ilości psów w przeznaczonych dla nich pomieszczeniach bez uprzedniego posegregowania ich ze względu na płeć wielkość ciała, choroby, okaleczenia, agresję i długość pobytu w schronisku, co prowadziło do agresji między psami, niepotrzebnego i niekontrolowanego rozmnażania się zwierząt, wzajemnego zarażania się chorobami przez zwierzęta, a nadto poprzez przetrzymywanie psów w nieprzystosowanych dla nich warunkach, bez zapewnienia im odpowiedniej dawki ruchu, prawidłowego podawania pokarmów i prawidłowej opieki, co narażało zwierzęta na dotkliwe cierpienia moralne i stanowiło rażące zaniedbanie tj. o przestępstwo z art. 35 ust 1 w zw. z art. 6 ust 2 pkt. 4 i 10 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt
- wobec niewykrycia sprawców przestępstwa;
- znęcania się w okresie do 2 lipca 2010 roku do 5 października 2010 roku w Kielcach nad przebywającą w Schronisku dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach czarną suką przez zadawanie jej cierpienia poprzez bicie przedmiotami twardymi i ostrymi, w następstwie czego doznała ona obrażeń ciała w postaci rozległego urazu wielonarządowego dotyczącego głównie narządów klatki piersiowej skutkujących jej śmiercią tj. przestępstwa z art. 35 ust 1 w zw. z art. 6 ust 2 pkt 4 i 10 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego;
- znęcania się w okresie od daty bliżej nieustalonej 2010 roku do 12 grudnia 2010 roku w Kielcach nad przebywającym w Schronisku dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach kotem poprzez zadawanie mu cierpienia poprzez bicie go przedmiotami twardymi i ostrymi tj. o przestępstwo z art. 35 ust 1 w zw. z art. 6 ust 2 pkt 4 ustawy z

dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego;

- znęcania się w okresie bliżej nieustalonym w 2008 roku w Kielcach nad przebywającą w Schronisku dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach suką koloru rudego poprzez zadawanie jej cierpienia poprzez używanie pęt zmuszających zwierzę do przebywania w nienaturalnej pozycji polegającej na przywiązaniu liną do belki w poprzek ciała, co spowodowało uszkodzenia ciała i wykorzystywania jej do wykarmiania obcych szczeniąt znajdujących się w Schronisku tj. o przestępstwo z art. 35 ust 1 w zw. z art. 6 ust 2 pkt 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt - wobec niewykrycia sprawców przestępstwa;

- zabicia w dniu 14 października 2004 roku w Kielcach przebywających w Schronisku dla Bezdomnych Zwierząt w Kielcach czterech sztuk jednodniowych szczeniąt przez wrzucenie ich do kojca z psami agresywnymi tj. o przestępstwo z art. 35 ust 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa;

Zażalenia na powyższe postanowienie złożyło Świętokrzyskie Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami „Zwierzak”, oraz Stowarzyszenie Obrony Zwierząt w Jędrzejowie.

Świętokrzyskie Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami „Zwierzak” wskazało, iż przestępstw nad zwierzętami mogły się dopuścić jedynie osoby bezpośrednio zatrudnione w schronisku w latach 2006 – 2010 roku i krąg osób którym można przypisać sprawstwo jest ograniczony, tymczasem prokuratura odstąpiła od przypisania winy wszystkim pracownikom schroniska, czym zignorowała zapis art. 6 ust 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, który wyraźnie wskazuje, iż przestępstwo znęcania się nad zwierzętami popełnia również ten, kto świadomie dopuszcza do zadawania bólu i cierpień zwierzęciu przez inną osobę.

Stowarzyszenie Obrony Zwierząt w Jędrzejowie zaskarżonemu postanowieniu zarzuciło ograniczenie zakresu podmiotowego ustalonego czynu, jedynie do pracowników schroniska, wskazało na przepełnienie schroniska w połączeniu z innymi zaniedbaniami ze strony Przedsiębiorstwa Usług Komunalnych jako główną przyczynę degradujących zwierzęta zjawisk, które złożyły się na

ustalony czyn utrzymywania zwierząt w niewłaściwych warunkach bytowania. W ocenie w/w prokuratura niewłaściwie umorzyła postępowanie kierując się zasadą indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Ponadto, skarżący wskazał, iż prokuratura powinna się kierować art. 6 ust 2 ustawy o ochronie zwierząt i możliwe jest przypisanie winy wszystkim osobom wchodzącym w skład personelu schroniska w latach 2006 – 2010.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenia nie są zasadne.

Prokurator prawidłowo przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i na jego podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne.

W niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na wskazanie konkretnie oznaczonej osoby jako sprawcy przestępstwa oraz przypisanie jej precyzyjnie ustalonego zachowania. Samo przekonanie skarżących, że krąg sprawców jest znany i ustalony nie pozwala do pociągnięcia do odpowiedzialności konkretnej osoby, za konkretny czyn. Nie ma dowodów, które pozwoliłyby na takie ustalenia. Brak jest sposobu na stwierdzenie, który indywidualnie określony pracownik schroniska podejmował konkretne zachowania niezgodne z prawem i na czym by te zachowania polegały. Tak więc nie dokonano w sprawie błędnej interpretacji przepisu art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, gdyż brak jest sposobów udowodnienia, które osoby, w konkretnym dniu, w stosunku do ustalonego zwierzęcia, świadomie (umyślnie z zamiarem bezpośrednim) dopuściły do znęcania się nad tym zwierzęciem.

Podkreślić należy, iż w zakresie który pozwał na indywidualizację odpowiedzialności karnej na podstawie w/w ustawy został skierowany akt oskarżenia do Sądu Rejonowego Kielcach, zaś w pozostałym zakresie postępowanie należało umorzyć.

Sąd w całości podziela również zaskarżoną decyzję procesową w zakresie w jakim nie dopatrzone się dostatecznych podstaw podejrzenia popełnienia określonych przestępstw, odnośnie konkretnych zwierząt. Po analizie obszernych akt postępowania przygotowawczego sąd stwierdził, po pierwsze brak dowodów mogących bezsprzecznie stwierdzić wystąpienie określonych czynów zabronionych, po wtóre brak realnych możliwości uzupełnienia materiałów dowodowych tak, aby

zasadnym stało się postawienie zarzutów komukolwiek z osób podejrzewanych (których postępowanie było analizowane). Dotyczy to zarówno pracowników schroniska jak i osób odpowiedzialnych za organizację i finansowanie tej jednostki. Rozpatrywane zażalenia są zdaniem sądu wyłącznie polemiką z prawidłowym, właściwie uzasadnionym orzeczeniem prokuratora. Polemika ta ma swe źródło w słusznym poniekąd przekonaniu o zaistniałych przypadkach krzywdy zwierząt, niemniej fakty te, same w sobie nie mogły przesądzać o postawieniu w stan oskarżenia pracowników schroniska, czy też innych osób odpowiedzialnych za jego funkcjonowanie – w braku ku temu podstaw dowodowych.

Mając powyższe na uwadze, należało postanowić jak na wstępie.

SSR Robert Drózdź

